Alice abia de putu să prindă pruncul, pentru că acesta avea o formă ciudată și ținea mîinile și picioarele întinse în lături. „Întocmai ca o stea de mare“, gîndi Alice. Bietul micuț pufăia ca o mașină cu aburi. După ce îl prinse, fetița îl ținu strîns, ca să nu-l scape, atîta se sucea și se răsucea în brațele ei.

După ce se asigură că nu-i scapă (îl apucase de urechea dreaptă și de piciorul stîng), îl scoase afară la aer.

„Dacă nu iau copilul de-aci — gîndi Alice — cu siguranță că-l vor ucide în curînd. N-ar fi o crimă din partea mea să-l las?“

Ultimele cuvinte le spuse cu glas tare și micuțul grohăi în chip de răspuns (acum nu mai strănuta).

— Nu mormăi! spuse Alice. Nu-i frumos să faci așa!

Pruncul grohăi din nou și Alice îl privi îngrijorată, să vadă ce-i cu el; nasul îi era sucit în sus și era limpede că aducea mai degrabă a rît decît a nas adevărat; de asemenea, ochii erau mult